

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Krzysztof Rączka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania P. Spółki z o.o. z siedzibą w W. i M. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą W. w W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.

o ubezpieczenia społeczne i podstawę wymiaru składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 24 maja 2022 r.,

zażalenia odwołującej się P. Spółki z o.o. z siedzibą w W. na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt III WSC U (...), III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt III WSC U (...), III AUa (...) ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia dotyczącą M. J. na kwotę 5.954,14 zł i odrzucił skargę kasacyjną odwołującej się P. Sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 25 lutego 2020 r., sygn. akt III AUa (...).

Sąd Apelacyjny wskazał, że przedmiotem niniejszego postępowania sądowego jest odwołanie od kilku decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. dotyczących podlegania R. B. , M. J. i B. R. z tytułu zawarcia umowy zlecenia ubezpieczeniom społecznym i ustalenie z tego tytułu wysokości podstawy wymiaru

składek, co powoduje, że rozpatrywana sprawa niewątpliwie zalicza się do spraw o prawa majątkowe.

Na skutek apelacji odwołującego się od wyroku Sądu pierwszej instancji płatnika składek P. Spółki z o.o. w W., który to Sąd oddalił to odwołanie, Sąd Apelacyjny zaskarżonym wyrokiem z 25 lutego 2020 r., sygn. akt III AUa (...) oddalił apelację.

Apelujący płatnik składek za pośrednictwem zawodowego pełnomocnika złożył skargę kasacyjną, w której jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazał kwoty 2.328 zł odnośnie B. R., 1212 zł odnośnie R. B. i 10.642 zł odnośnie M. J.

Postanowieniem z 29 stycznia 2021 roku (sygn. akt III USK (...)) Sąd Najwyższy zwrócił skargę kasacyjną Sądowi Apelacyjnemu celem wezwania pełnomocnika skarżącego do wyjaśnienia sposobu wyliczenia przedmiotu zaskarżenia w odniesieniu do M. J. oraz ewentualnego sprawdzenia tej wartości, a także sprawdzenia dopuszczalności skargi kasacyjnej, gdyż w sprawach z odwołania od decyzji organu rentowego, których przedmiotem jest ustalenie płatnika przy niespornym istnieniu tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym skarga kasacyjna nie jest dopuszczalna gdy wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Stosując się do powyższych zaleceń Sądu Najwyższego, Sąd Apelacyjny najpierw wezwał pełnomocnika skarżącej do wskazania sposobu wyliczenia podanej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia dotyczącej M. J., a gdy odpowiedź okazała się niesatysfakcjonująca ponieważ w istocie nie stanowiła wykonania obowiązku sposobu wyliczenia, Sąd Apelacyjny postanowieniem z 30 marca 2021 r. zarządził na podstawie art. 25 § 1 k.p.c. sprawdzenie wartości przedmiotu zaskarżenia odnośnie M. J. i przeprowadzenie w tym celu dochodzenia i zobowiązał organ rentowy do wyliczenia kwoty łącznej wymiaru podstawy składek wskazanej w decyzji z 25 maja za okres maja 2013 roku do maja 2014 roku.

Na podstawie pisma ZUS Oddział w W. Sąd Apelacyjny ustalił, że kwota łączna wymiaru podstawy składek wskazanej w decyzji z 25 maja za okres maja 2013 roku do maja 2014 roku dotyczącej M. J. wynosi 5.954 zł 14 gr i wydał w tym przedmiocie stosowne postanowienie 27 kwietnia 2021 roku.

Sąd Apelacyjny ocenił, że skarżący błędnie wskazywał jako kwestionowaną wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 10.642 zł bowiem prawdopodobnie liczył tę wartość za cały sporny okres, gdy tymczasem wykraczał on poza 12 miesięcy i należało zastosować regulację art. 22 k.p.c. i obliczyć łączną kwotę podstawy wymiaru składek dotyczącej M. J. ograniczony do 12 miesięcy czyli jedynie za okres maja 2013 roku do maja 2014 roku, co w konsekwencji dało kwotę 5.954 zł 14 gr.

Wskazana kwota jak i kwoty dotyczące pozostałych dwóch ubezpieczonych nie przekraczają zatem kwoty 10.000 zł, a tym czasem dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach, które nie dotyczą przyznania-wstrzymania emerytury lub renty, objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, zależy od wysokości wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia.

Jak wskazał Sąd Najwyższy, czym Sąd Apelacyjny, w myśl art. 398²⁰ zdanie pierwsze k.p.c. jest związany sporna w niniejszej sprawie nie była kwestia obowiązku ubezpieczenia społecznego lecz ustalenie płatnika przy niespornym istnieniu tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła odwołująca się spółka, zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c., przez ich błędne zastosowanie i niezasadne przyjęcie, że sprawa wszczęta odwołaniem od decyzji organu rentowego stwierdzającej podleganie obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu jest sprawą o prawa majątkowe, w której dopuszczalność skargi kasacyjnej uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia, podczas gdy jest to sprawa o objęcie obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym, w której skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Wobec powyższego skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto, o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania zażaleniowego, w tym zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie odwołującej się nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego okazało się słuszne, nie można bowiem zgodzić się ze skarżącą, że niniejsza sprawa (nawet mimo takiego wskazania w komparycji wyroku Sądu pierwszej instancji) dotyczyła podlegania ubezpieczeniom społecznym.

W niniejszej sprawie nie było wątpliwości, że zainteresowani, z którymi zostały zawarte umowy zlecenia, posiadają tytuł do objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi. Sporne natomiast było, który z podmiotów, z którymi zostały zawarte umowy zlecenia przez R. B., M. J. i B. R. powinien być płatnikiem składek z tytułu umowy zlecenia stanowiącej tytuł do objęcia ubezpieczeniami społecznymi. Słusznie zatem Sąd Najwyższy, a za nim Sąd Apelacyjny, wskazały, że przedmiotem niniejszej sprawy było ustalenie płatnika, a nie rozstrzygnięcie o podleganiu ubezpieczeniom społecznym.

W tej sytuacji skarga kasacyjna w niniejszej sprawie byłaby dopuszczalna pod warunkiem, że wartość przedmiotu zaskarżenia liczona dla każdego z ubezpieczonych z osobna przekraczałaby 10.000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.). Jednak w wyniku sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia, zarządzonego przez Sąd Apelacyjny, okazało się, że w odniesieniu do żadnego z ubezpieczonych wymóg ten nie jest spełniony.

W związku z powyższym, opierając się na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji niniejszego postanowienia.